

STEENUIL ALS MUIZENVANGER IN HUIS

Het ruime jachtvertrek was in de zoldergevel ingebouwd. Hoe gerieflijk ook, het had één nadeel in verband met het aangrenzende zoldergedeelte waar graan, meel e.d. waren opgeslagen: er waren muizen. Meestal werd de kamer niet gebruikt en konden de knagers naar hartelust te keer gaan. Als mijn vrouw en ik er verblijf hielden, liet ik 's nachts het op het zuiden gelegen raam open staan.

Op zekere nacht ontwaakte ik door de roep van de steenuil, die in het venster zat, terwijl in de maanverlichte kamer verscheidene muizen heen en weer renden. Het duurde geen 10 minuten of de uil had er 4 geslagen, die hij stuk voor stuk onder hevig klapwieken op de vensterbank deponeerde. Toen er niets meer voor hem viel buit te maken, sleepte hij de muizen één voor één weg.

Aangezien het venster tijdens onze aanwezigheid altijd open bleef, viel het de uil niet moeilijk steeds opnieuw muizen te bemachtigen, zodat hun aantal merkbaar verminderde. Bij mijn volgende verblijf waren ze er echter weer volop, omdat het raam in die tussentijd gesloten was geweest.

Op het aangrenzende zoldergedeelte patrouilleerden doorlopend 3 katten en al verzekerden ze zich van een deel van de muizenfamilie, de steenuil verstond het opruimingswerk beslist beter.

Het is trouwens een vaststaand, doch niet algemeen bekend feit, dat een steen- of kerkuilenpaar een schuur grondiger muizenvrij houdt dan een hele familie katten. Alleen om die reden al moet men er, vooral op het platteland, voor waken deze nachtvliegers ongemoeid te laten.

Curt Franke in
„Wild und Hund”, jg. 70,
no. 23, 1968 : 555